

Високоповажаний Пане Докторе!

Поклинувшись на Ваші цінні слова звернені недавно до мене,
послала Вам вірши написані мною з великою думкою, з прособою
о добітлу пораду, чи є яка цінь в тім, щоб я писала вірши.
Мені здасть ся, що саме тепер, після Вашої несподіваної
судестий і дивного інтуїтсу повзденого з Вашими слов'я, а ви
писала шораз сильше і ліпше, бо руго в слові і смлу і охоту,
хоч поки-що я борюся з формою і правилами віршованя.
Хо єсть-о подібне задате мало бути розцінюваняем сими,
що в иншим напрямі була-би більшє продуктивна, на зовсім
марні і невучалі подвиги, то ліпше єсть-о я знала правду,
і не порувала рау. Думано, що будете ласкаві при спосібності
подати свій добітлий суд.

З високою поважаняем

М. Зриньваньки,

Львів, дн. 17/5. 201.

Горько и грустно слышать и читать